

6. Duhovništvo in »cerkvena kariera«

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

27. Avg. 2017

↗ *Nazaj na kazalo*

Natančna in jedrnata pričevanja
semeniških tovarišev o Jožefmariju
so med seboj soglasna. »Zelo je skrbel
za zunanjo urejenost,« pravi Amadeo
Blanco; »nosil je moder suknjič, visok
ovratnik in srajco s pentljo.« Enako
pravi Luis Alonso: »Vedno se je

oblačil zelo elegantno, v temno
kompletno obleko zelo lepega
kroja.«^[1]

Kar zadeva njegov značaj, kot se
spominja Pedro B. Larios, je bil videti
»zelo odprt in komunikativen,
simpatičen, zabaven, vesel in zelo
prijazen.« »To, kar je najbolj zbujalo
pozornost,« pripominja Amadeo
Blanco, »je bil njegov odprt in
ljubezniv nasmeh; to je bil odsev
njegovega notranjega veselja.«^[2] Če
se dotaknemo še neke poteze njegove
osebnosti, pravi Máximo Rubio, da
»je bil značajan človek z močnim
temperamentom«, in da »je imel
ogromen vpliv na pobožnost in
duhovnost bogoslovcev«.^[3]

Ti spomini so toliko bolj pomenljivi,
ko jih primerjamo s takratnim
mnenjem predstojnikov semenišča o
bogoslovcu in njegovem vedenju.
Svoje mnenje v kratkem poročilu
jedrnato podaja rektor, Valeriano-

Cruz Ordóñez: »Prosilec prihaja iz maturitetnega programa gimnazije in je opravil humanistično maturo, je zelo dobro pripravljen in ima zelo dobrega duha.«^[4] Jožefmarija je verjetno hodil k spovedi k direktorju za disciplino, Gregoriju Fernándezu Anguianu, katerega se bo vedno spominjal kot **tistega svetega duhovnika**.^[5] Poleg tega, da je bil pobožen, je bil g. Gregorio mož presenetljivih vodstvenih sposobnosti. Leta 1921 je bil imenovan za prorektorja semenišča in v kratkem času pričel z mirno roko negovati duše bogoslovcev, ki so bile dolgo časa kakor neobdelana polja, kar zadeva duhovno vodstvo.

Znotraj semenišča je bila disciplina pod budnim nadzorom. Eksterni pa so po drugi strani živeli nekoliko drugačno življenje. Ob koncih tedna so imeli prosti čas za svoje prijatelje in konjičke.

Jožefmarija je gojil globoko pobožnost. Neki tovariš se spominja, da ga je »v prostem času videl z rožnim vencem v roki.«^[6] Pogosto se je tudi zgodilo, da je med popoldanskim izhodom iz semenišča šel v Redondo delat družbo Najsvetejšemu.^[7] Njegovo življenje pobožnosti, prav nič sentimentalno, je bilo sad božjega nemira, ki ga je používal in mu dajal zagon, da bi apostolsko za seboj potegnil še svoje tovariše. Tako je »njegov način mišljenja in ravnanja imel težo tudi med samimi bogoslovci« zaradi moči njegovega zgleda.^[8]

Ob delavnikih se je posvečal študiju. Nedelje je zapolnil z dopoldanskim veroukom za otroke, popoldne pa z družinskimi sprehodi, pri čemer se je izogibal vsaki priložnosti za druženje ali pogovor na samem s prijateljicami njegove sestre Carmen. »Kljub našim stikom,« pravi Paula Royo, katere starši so hodili na

sprehode z Escrivájevimi, »nisem
prišla do prijateljstva z
Jožefmarijem.«^[9] Sošolec Máximo
Rubio, ko govori posebej o
semeniških letih, nam daje razumeti
izostreno skrb, s katero je varoval
čistost svojih čustev: »Vsi so imeli o
njem visoko mnenje glede te zadeve
čistosti. In tudi jaz sem ga imel.«^[10]
Vendar njegova negovana
rahločutnost ni bila skregana z
zdravo pametjo. O tem priča
anekdota, na kateri ni prav nič
svetohlinskega.

Vojaške ustanove v Logroñu so bile
ravno tako številne kakor cerkvene.
Samostani in vojašnice so dajali ton
zakonite ureditve mestu, ki je štelo
dva pehotna polka: »Bailén« št. 24 in
»Cantabria« št. 39; topniški polk št.
13; vojaško bolnišnico in tovarno
orožja. Poleg teh ustanov domovine
in Cerkve je le lučaj stran od
»Velemesta London«, na Ulici ob
tržnici, stala tobačna tovarna.

Podjetje, v katerem je delala pisana truma tobačnih delavk.

V Redondi ali v cerkvi sv. Jakoba je Jožefmarija med pobožnimi verniki gledal ljudi znanega obraza in videza ter prepoznal tobačne delavke iz tovarne in vojake iz raznih polkov. Tisti že osiveli častniki in tiste tobačne delavke, s katerih je že izginila prikupnost njihove mladosti, so fanta v domišljiji popeljali na drugo plat življenja. Gledal je vojake in delavke na robu propada, kako so skesani brisali svoje stare plehkosti in stranpota. In morebiti iz refleksije tega obdobja izvira njegova pobožnost, ki jo je vedno čutil do Marije Magdalene, svete spokornice, zgleda skrušene ljubezni:

Ko sem čutil slutnje o Delu, vendar še nisem jasno vedel, kaj Gospod od mene hoče, sem začel dnevno hoditi k sveti maši. Kmalu sem opazil, da je v tisto cerkev hodilo veliko tobačnih

delavk, že v letih, in vojakov z belimi brki. Lahko je bilo uganiti, da so tako one kot oni delali pokoro za svoje mladostne grehe. Tiste tobačne delavke in tisti skesani polkovniki so me spominjali na Marijo Magdaleno.

[11]

Zaradi urejenosti in svojih dobrih lastnosti – vzgojenosti, veselja, bistrosti – je Jožefmarija med bogoslovci užival nesporen ugled. Zunaj semenišča pa je veter pihal v drugo smer. Na svoji poti tja in nazaj je mladi bogoslovec včasih srečeval nekdanje sošolce. Izmenjali so si pozdrav, morda kakšno prijazno kretnjo. Dogajalo pa se je tudi, da je naletel na izzivalen pogled, poln posmeha ali prezira, ki mu je boleče obležal na duši:

Spominjam se, s kakšnim mučnim pogledom – kakor da bi me gledali čez ramo – so merili vame moji gimnazijski sošolci, ko sem se po

koncu šolanja odločil za študij bogoslovja.^[12]_____

Ta preprosta opazka – boleča za bogoslovca – odseva družbeni položaj cerkvenih krogov in posredno tudi španske Cerkve v začetku 20. stoletja. Tisti posmehljivi pogledi sošolcev iz gimnazije seveda niso izhajali iz kakšnega posebnega sovraštva. Bolj kot to so, skupaj z lahnim pridihom antiklerikalizma, izražali zaničevanje »bogoslovcev« s strani liberalnega meščanstva. V tistem času je v semeniščih le redkokateri študent imel naziv gimnazijski maturant. Še redkejši pa so bili duhovniki z opravljenim civilnim študijem. Če so sinovi iz intelektualno, družbeno ali gospodarsko uglednih družin slučajno začutili poklicanost, so raje vstopili v katero izmed izbranih redovnih ustanov ali skupnosti.^[13]_____ V takšnem kontekstu je razumljivo, da je velik del svetne duhovščine občutil

prikrito in nepravilno poniževanje s strani določenih družbenih slojev, ki so hkrati s svojim brezverstvom razglašali samooklican ugled civilnih znanosti. Za mnoge je vstopiti v semenišče človeško gledano pomenilo žrtvovati položaj gmotnega blagostanja v prihodnosti. Bilo je namreč precej verjetno, da bodo končali kot vaški ali mestni župniki, samostanski kaplani ali vojaški kurati. Kvečjemu bi morda dosegli kanonikat, profesorsko mesto ali kakšno drugo nadarbino, če so bili umsko sposobnejši ali drugače talentirani. V Jožefmarijevem primeru je vstop v semenišče pomenil odpoved karieri na višji družbeni in ekonomski ravni, ki bi mu jo omogočal študij arhitekture in prava. Prav dobro je vedel, kakšno cerkveno obzorje ga čaka, ko se bo po posvečenju nekoč podal v kolesje življenja:

Prihajali so od tam in se posvetili svoji karieri ... Lepo so se vedli in poskušali priti iz ene župnije v drugo, boljšo župnijo. Kdor je bil bolje pripravljen, se je potegoval za kanonikat. Čez čas so jih imenovali v kapitelj, od koder je izhajal potreben kader za pomoč pri vodenju škofije, za izobraževanje klera v semeniščih ...^[14]_____

Skratka, za nekatere klerike je duhovništvo pomenilo nekaj podobnega uradniški zaposlitvi. Na takšno gledanje Jožefmarija nikakor ni pristajal. Mladi bogoslovec se ni čutil poklicanega k takšni karieri:

To ni bilo to, kar je Bog hotel od mene, in tega sem se zavedal: nisem hotel biti duhovnik zgolj zato, da sem duhovnik, klerik, kot pravijo. Spoštoval sem duhovnike, vendar takšnega duhovništva zase nisem hotel.^[15]_____

Za duhovništvo se je Jožefmarija odločil zato, ker je menil, da bo na ta način lažje uresničil skriti božji načrt, sluteč, da bo to tudi prava pot za spoznavanje njegove volje.^[16]___

Družinski zgled – dejstvo, da je imel tako po strani gospoda Joséja kot po strani gospe Dolores več stricev duhovnikov – ni bil tisto, kar ga je privedlo do duhovništva. To nam prav jasno pove:

Nikoli nisem mislil postati duhovnik niti se posvetiti Bogu. To vprašanje se mi ni zastavilo, ker sem menil, da to ni zame. Še več, misel, da bi nekega dne lahko vstopil v duhovništvo, mi je bila nadležna do te mere, da sem se čutil antiklerikalnega. Zelo rad sem imel duhovnike, ker sem bil doma deležen globoke verske vzgoje; naučili so me spoštovati, ceniti duhovništvo. Vendar ne zame: za druge.^[17]___

»Božji nemir«, notranja vznemirjenost v Jožefmariju se je spremenila v gotovost, da »ga Gospod za nekaj hoče«. Slutil je Ljubezen in tej ljubezni primerno se je razdajal ter v daritev vključeval vse človeške težnje srca. Glede na njegov odziv, na naglost in veselje, s katerim se je odločil postati duhovnik, verjetno te svoje izročitve ni štel za žrtev, temveč za veselo podaritev vsega svojega bitja.

Njegov **Ut videam!** je bil moledovanje nepotrpežljivega zaljubljenca, želja izvedeti več, da bi mogel izročiti vse, kar bi bilo od njega zahtevano, prošnja za razsvetljenje, da bi se lahko napotil v pravo smer izpolnjevanja božje volje. Svojo poklicanost v duhovništvo je razumel kot sestavni del nekega drugega, njegovemu pogledu takrat še nedosegljivega klica. Bil je torej ne na meji, ne na cilju, marveč na začetku poti, na kateri je slutil božjo

voljo. Tako se je v njegovem življenju odprlo obdobje »slutenj«, kot on sam pripoveduje: ***Slutnje sem imel že od začetka leta 1918. Nato sem še naprej videl, vendar nisem mogel natančno določiti, kaj je tisto, kar je Gospod hotel: videl sem, da Gospod od mene nekaj hoče. Jaz pa sem prosil in še naprej prosil.***^[18]—

Jožefmarija, sovražnik povprečnosti, se je z vso svojo dušo odprl temu, da bi prejel specifično polnost svoje poklicanosti k duhovništvu, ki ga je dojemal kot ideal ljubezni. Tako nas, podobno kot nekateri sošolci niso razumeli njegovega odhoda v semenišče, ne sme čuditi, da so bili kasneje nekateri bogoslovci presenečeni nad njegovo brezbržnostjo do vsega, kar bi pomenilo »cerkveno kariero«. Njegovo visoko mnenje o duhovništvu ni nikdar izgubilo svežine, kot nakazuje neka anekdota iz leta 1930:

Pred nekaj dnevi, piše Jožefmarija, me je nekdo neobzirno, ne da bi imel povod za to, vprašal, ali tisti, ki delamo duhovniško kariero, imamo na stara leta pokojnino ... Bil sem ogorčen. Ker mu nisem odgovoril, je vsiljivec vztrajal. Nato pa mi je prišel na misel odgovor, ki je po mojem mnenju, neizpodbitno dejstvo: Duhovništvo, sem mu rekel, ni kariera, ampak apostolat! – Tako čutim. In to sem želel zapisati v teh beležkah, da z Gospodovo pomočjo ne bi nikdar pozabil na omenjeno razliko.^[19]_____

Če se ozremo nazaj, je sedaj lažje razumeti odziv gospoda Joséja, ki je poznal fantov mladostni žar ter mu nasvetoval razumnost in premišljenost: ***Sin moj, dobro premisli***, mu je dejal. ***Trdo je, če nimaš dóma, ognjišča, če nimaš domačega ognjišča na zemlji. Premisli še malo, ampak jaz ne bom nasprotoval.***^[20]_____

Nenadna novica, zaradi katere je bilo treba spremeniti in preurediti domače življenje, predvsem pa dojeti lesketajoči se ideal, ki je sina očitno povsem preplaval, je gospodu Joséju v oči privabila dve ganljivi solzi. Tudi on se je moral notranje premagati in sprejeti odločitev: ***Jaz ne bom nasprotoval.*** Morda je pomislil na junaške žrtve, ki bi jih vztrajanje na tej poti svetosti zahtevalo od sina. Kakorkoli že, plemeniti mož ni dočakal Jožefmarijevega mašniškega posvečenja na tem svetu.

Leta so minevala in 23. januarja 1929 v Madridu je ob smrtni postelji neke svete žene Jožefmarija tej podal tole naročilo: ***Če mi ni dano biti dober duhovnik, ne dober, svet (!), potem reci Jezusu, naj me vzame čim prej!***^[21]

* * *

Vse je govorilo v prid temu, da je najprimernejši kraj za študij prava,

kakor je svetoval gospod José, Zaragoza. V Zaragozi je živel tudi nekaj bližnjih sorodnikov gospe Dolores: Mauricio, poročen s teto Mercedes; Carlos, ki je bil stolni kanonik arhidiakon; in pri njem že ovdovela Candelaria s svojo hčerjo Manolito Lafuente. Zaragoza je imela papeško in civilno univerzo. Celo oddaljenost in dobre povezave z Logroñem so kazale na Zaragozo kot na najustreznejši kraj za cerkveni in civilni študij.

Možnost in pogoji preselitve iz Logroña v zaragoško semenišče so dozorevali v letu 1919, kot pravi baronica de Valdeolivos. Prizorišče njene pripovedi je poletni oddih Escrivájevih, ki so kakor prejšnja leta odšli letovat v Fonz: »Kakšno leto pozneje, verjetno poleti 1919, je prišel g. José, Jožefmarijev oče, v Fonz na obisk k svojim bratom. Prinesel je fotografije svojih otrok: nedavno rojenega Santiaga, Carmen

in Jožefmarija. Kazal nam jih je z velikim ponosom zaradi svojih otrok [...]. Nato je pokazal na Jožefmarija in zamišljeno dejal: Ta mi je povedal, da želi postati duhovnik, vendar bo istočasno študiral za odvetnika. Ta žrtev nas bo nekaj stala ...«^[22]

Nedvomno je financiranje študija zunaj Logroña pomenilo gmotno žrtev, ki je padla na vso družino. Vsekakor pa je bilo očitno, da bi Jožefmarijeva prejšnja želja postati arhitekt v Barceloni ali Madridu predstavljala večjo obremenitev.

Proti koncu letnika je Jožefmarija svoje namene predstavil rektorju semenišča. Ta je poznal gojenčeve umske sposobnosti in njegovo zavzetost za poklic ter mu je ponudil svojo podporo. Kasneje, v prvi polovici junija 1920, po možnosti s posredovanjem strica Carlosa, ki ga je mati prosila, naj poskrbi za svojega nečaka, je pri kardinalu nadškofu v

Zaragozi uredil eventualno inkardinacijo v njegovo nadškofijo.

Naslednji korak je bila prošnja za *exeat*, da bi se lahko preselil iz Logroña v Zaragozo in tam nadaljeval z bogoslovnim študijem. Poslal je torej pisno prošnjo škofu v Calahorri y la Calzadi, da bi pridobil ekskardinacijo.^[23] Prošnji je bilo ugodeno, potem ko je rektor logronjskega semenišča podal priporočilo z že znanimi besedami o fantu, ki »je zelo dobro pripravljen in ima zelo dobrega duha«.^[24] S tem je prešel pod oblast kardinala nadškofa v Zaragozi, kot je zabeleženo v »Knjigi nadškofijskih odlokov«, v kateri pod datumom 19. 7. 1920 najdemo naslednji zapis: »G. José María Escrivá Albás. – Pismo o inkardinaciji v to nadškofijo, prošnja ugodno rešena.«^[25]

Z datumom 28. september 1920 je označen še en jedrnat zapis, s

katerim kardinal nadškof gojencu daje dovoljenje za vstop v Semenišče sv. Frančiška Pavelskega.^[26] Tako se začne novo obdobje v bogoslovčevem življenju.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

^[1] Prim. Amadeo Blanco, AGP, RHF, D-05390; in Luis Alonso Balmaseda, AGP, RHF, D-05391.

^[2] Prim. Pedro Baldomero Larios, AGP, RHF, D-05392; in Amadeo Blanco, AGP, RHF, D-05390.

^[3] Máximo Rubio, *Sum.* 6279. Eden izmed eksternih gojencev, s katerim se je tesno spoprijateljil, je bil José María Millán. O tem, kako globoka je bila vez med njima, priča pismo tega prijatelja z dne 6. 9. 1933, naslovljeno

na ustanovitelja: »Kaj se ti zdi? Ti bi mi lahko dal dober nasvet. Silno si želim izvedeti tvoje mnenje (ki sem ga vedno visoko cenil)« (AGP, RHF, D-04833; prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 179); pa tudi ustanoviteljevo pismo Joséju Maríi Millánu z dne 25. novembra 1940: ***Predragi Pepe, pa sva se res srečala, po dvajsetih letih. To bo obema dobro delo [...]. Ko se vidiva, bova nadaljevala z zaupnimi pogovori. Upam, da bo to kmalu*** (P 903, 25. 11. 1940).

[4] Izvirnik v arhivu Škofije Calahorra (brez klasifikacije). Overjena kopija v: AGP, RHF, D-09678.

[5] Od leta 1915 do 1921 je bil rektor semenišča Valeriano-Cruz Ordóñez Bujanda, tajnik Gregorio Lanz in direktor za disciplino Gregorio Fernández Anguiano.

G. Gregorio je poučeval fiziko, kemijo, geologijo, fiziologijo in naravoslovje. Ko je leta 1921 novi

škof apostolski administrator, msgr. Fidel García Martínez, imenoval samega sebe za rektorja semenišča, je dejansko vodenje delegiral novoizvoljenemu prorektorju semenišča, Gregoriju Fernándezu Anguianu.

Gospoda Gregoria ustanovitelj omenja kot enega od tistih, ki so podpirali njegov poklic: ***Jezus, s hvaležnostjo se zavedam, da nikdar nisem mogel reči: Non habeo hominem!*** (*Zapiski*, št. 959). Prim. tudi. Álvaro del Portillo, *Sum.* 118.

Potem ko je opustil duhovno vodenje pri patru Joséju Miguelu, se je Jožefmarija obrnil na kapiteljskega kanonika Ciriaca Garrida Lázara, kasneje pa tudi na prorektorja semenišča Gregoria Fernándezza (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 85; in Javier Echevarría, *Sum.* 1809).

[6] Juan Cruz Moreno, AGP, RHF, T-07331. Ta priča, eksterni gojenec semenišča, še dodaja: »Treba je upoštevati, da je naš urnik vključeval skupno popoldansko molitev rožnega venca, kar pomeni, da je on zmolil vsaj dva dela.«

[7] Msgr. J. Echevarría v zvezi s tem pripoveduje, da je spremljal ustanovitelja, ko je leta 1972 obiskal kapiteljsko cerkev v Logroñu, in mu je ob silovitosti starih spominov iz duše privrela iskrena izpoved: ***Tukaj sem prebil veliko časa v češčenju Jezusa v Najsvetejšem zakramentu!*** In s pobožnim veseljem je ponavljal: ***Koliko ur sem jaz prebil tukaj!*** (Javier Echevarría, *Sum.* 1846 in 1810).

[8] Máximo Rubio, *Sum.* 6278.

[9] Paula Royo, *Sum.* 6297 in 6304.

[10] Máximo Rubio, *Sum.* 6291.

^[11] Navaja Álvaro del Portillo, *Sum.*
95.

^[12] *Zapiski*, št. 53.

^[13] Družbeni položaj duhovnika – če pustimo ob strani versko vpljudnost – je bil odvisen od vloge ali funkcije, ki jo je vršil. Po vaseh je bil, kot se je takrat reklo, ena izmed *živih sil* poleg župana, zdravnika, lekarnarja in učitelja. Vendar ni bilo veliko svetnih duhovnikov, ki bi zaradi svojega osebnega ugleda imeli dostop do višjih slojev družbe. V nekaterih dokumentih iz tega obdobja je mogoče razbrati, da je naziv gimnazijskega maturanta, ki ga je imel Jožefmarija, zbujal občudovanje. Na primer, ko rektor semenišča poroča: »Prosilec prihaja iz maturitetnega programa gimnazije in je opravil humanistično maturo« (AGP, RHF, D-09678).

V Španiji so razlastitve cerkvenega premoženja in posledično

pomanjkanje gmotnih sredstev
botrovale pomanjkljivi izobrazbi
duhovnikov, kajti mnogo škofij še ni
imelo koncilskih semenišč ali pa niso
razpolagale s sredstvi, ki bi
omogočala njihovo delovanje.
Konkordat iz leta 1851 je skušal
ukrepati tako, da bi škofije imele
»vsaj eno semenišče, ki bi
zadostovalo za izobraževanje klera«
(28. člen).

Skladno s konkordatom se je prav
tako poskušalo urediti gmotni
položaj s pomočjo državnih dodelitev
sredstev za vzdrževanje bogočastja
in klera, na podlagi razlaščenih
cerkvenih dobrin. Toda zaradi
vladne nestabilnosti, finančnih kriz v
državi v teku 19. stoletja in
neorganiziranosti civilne
administracije je bila duhovščina
potisnjena v gmotno stisko. Državni
prispevki so bili iz desetletja v
desetletje nižji. In ta položaj se je
posredno odražal v družbeni ravni

kandidatov, ki so vstopali v
semenišča.

[14] AGP, P04 1974, II, str.398.

[15] *Meditacija* z dne 14. 2. 1964.

[16] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.*
109.

[17] AGP, P03 1975, str. 218. Navaja
Álvaro del Portillo, *Sum.* 104; prim.
Javier Echevarría, *Sum.* 1834;
Encarnación Ortega, PM, l. 30v.

[18] *Zapiski*, št. 179, op. 193.

[19] *Zapiski*, št. 127; prim. Kovačnica,
št. 582. Pričevanje msgr. Pedra
Cantera nam daje razumeti, kako je
dvanajst let po vstopu v semenišče
ohranjal duhovniški poklic v vsej
čistosti: »Razumel sem [leta 1930], da
je bil Jožefmarija duhovnik z
globokim duhom molitve in ljubezni
do Boga ter izredno predan. Zame je
bila brez dvoma najbolj poučna ta

predanost Bogu. Kot izredno nadarjenega človeka, ki bi bil v marsikateri dejavnosti lahko izjemen, sem ga videl, kako je bil na vse nenavezan: zapustil je popolnoma vse, celo legitimne zadeve kot na primer to, kar smo v tistem času imenovali 'cerkvena kariera'. Ni imel nikakršne želje po človeškem sijaju in naprej ga je gnala edinole misel na popolno posvetitev služenju Cerкви, tam in na način, kakor ga je Bog poklical» (Pedro Cantero, AGP, RHF, T-04391, str. 5).

^[20] *Meditacija* z dne 14. 2. 1964.

^[21] *Zapiski*, št. 1594.

^[22] María del Carmen Otal Martí, AGP, RHF, T-05080, str. 3; prim. tudi Joaquín Alonso, PR, str. 1690.

^[23] AGP, RHF, D-09678. Izvirni dokument je shranjen v škofijskem arhivu v Calahorri. Na listu z rokopisom prošnje, naslovljene na

škofa, je prav tako na roke zapisana ordinarijeva prošnja rektorju semenišča za podatke in njegov odgovor.

[24] *Prav tam.*

[25] Prim. AGP, RHF, D-09678. Izvirni zapis je v *Knjigi nadškofijskih odlokov* – ki je matična knjiga, začeta leta 1919 –, l. 156, št. 1.489. Ta knjiga je bila shranjena na glavnem notariatu nadškofije, vendar je bila kasneje skupaj z drugimi dokumenti tega notariata prenesena v škofijski arhiv v Zaragozi.

[26] Prim. AGP, RHF, D-03296-3. G. Carlos je na prošnjo svoje sestre – gospe Dolores – pripomogel k nečakovemu vstopu v semenišče (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 126). Pred odhodom v Zaragozo je bila Jožefmariju odobrena polovična študijska štipendija, za katero **je moral zaprositi stric Carlos, arhidiakon** (prim. *Zapiski*, št. 1748).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/6-
duhovnistvo-in-cerkvena-kariera/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/6-duhovnistvo-in-cerkvena-kariera/) (5.
Avg. 2025)